

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.809 van 1 oktober 2002
in de zaak A.101.817 /VII-23.307.**

In zake : XXX,
 wonende te 2060 ANTWERPEN,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kameroense nationaliteit, op 15 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 4 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 juli 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CHABOT, die, loco advocaat K. VERSTREPEN, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat N. DAELMAN, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 17 april 2000 en verklaart zich vluchteling op 19 april 2000.

1.2. Op 31 mei 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 26 februari 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Betrokkene werd in het kader van een onderzoek in dringend Beroep verhoord op de zetel van het Commissariaat-generaal op 6 februari 2001.

Betrokkene verklaarde afkomstig te zijn uit Kameroen. Begin maart 1999 bevond betrokkene zich te Bamenga in het huis van haar vriend, een actief lid van het SCYL (South Cameroon Youth League), toen de gendarmerie, op zoek naar deze vriend, het huis binnenviel. Betrokkene raakte hierbij gewond en verbleef twee weken in een ziekenhuis waarna ze teruggekeerde naar Mamfé. Ze startte opnieuw haar job als privé-secretaresse en sloot zich in april 1999 aan bij het SCYL. Na de aankondiging op de radio van de onafhankelijkheid van Zuid-Kameroen op 30 december 1999, hielden de leden van SCYL een bijeenkomst te Mamfé. Betrokkene werd gearresteerd en opgesloten in een gevangenis te Mamfé waar ze meermaals werd mishandeld. Enkele maanden later werd ze vrijgelaten en ging ze naar haar broer. Deze bracht haar naar een vriend vanwaar ze op 17 april 2000 naar de luchthaven te Douala ging en in het gezelschap van een passeur het vliegtuig nam naar België. Op 19 april 2000 vroeg ze asiel aan.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene het weinig aannemelijk kon maken actief lid geweest te zijn van SCYL. Ne John Fru Ndi is in tegenstelling tot de verklaringen van betrokkene niet de oprichter van het SCYL (verhoorverslag, p.2), maar wel de voorzitter van het SDF (Social Democratic Front). Ebenezer Akwanga, een prominent lid binnen het SCYL, was haar onbekend (verhoorverslag, p.7) alsook zijn arrestatie in maart 1997 en zijn veroordeling in oktober 1999 tot een gevangenisstraf van twintig jaar omwille van medeplichtigheid aan terroristische aanvallen in maart 1997. Betrokkene kon geen namen noemen van andere leden van SCYL (verhoorverslag, p.4). Daarenboven verklaarde betrokkene enerzijds dat haar ouders eveneens lid waren van het SCYL (verhoorverslag, p. 1-7), anderzijds

verklaarde ze dat SCYL zich beperkte tot jongeren en dat de ouderen verenigd waren in een andere partij waarvan de naam haar onbekend was (verhoorverslag, p.3).

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient de ingeroepen 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en gebaseerd op haar lidmaatschap en de daarbijhorende activiteiten van het SCYL, in aanzienlijke mate te worden gerelativeerd.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnd door een aantal vage en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot haar detentie. In het verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken (dd. 26 mei 2000) verklaarde ze dat ze tot 6 maart 2000 opgesloten werd in een politiepост te Mamfé. In het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde ze daarentegen dat ze opgesloten werd in een onbekende gevangenis te Mamfé (verhoorverslag, p.4-5) en verklaarde ze niet meer te weten wanneer ze vrij kwam (verhoorverslag, p.5). Voorts beweerde betrokkene in het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze in een cel verbleef samen met vijf vrouwen, op het Commissariaat-generaal verklaarde ze de cel te delen met elf vrouwen (verhoorverslag, p.4) en was het voor betrokkene niet mogelijk namen te noemen van medegevangenen, eveneens leden van het SCYL (verhoorverslag, p.5). Voorts vermeldde betrokkene dat ze dadelijk na haar ontsnapping met haar broer naar een vriend van hem ging. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde ze daar meer dan zes weken verbleven te hebben; volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal zou ze daar slechts één nacht gelogeed hebben (verhoorverslag, p.6).

De identiteit en het reisverhaal van betrokkene kunnen geenszins worden nagegaan daar betrokkene geen documenten ter zake voorlegt.

Ten slotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen."

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 31 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggestuurd naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen, evenals van artikel 57/6 van de wet van, 15 december 1980 (Vreemdelingenwet);

1. 1. Algemeen

Dat de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bestuurshandeling uitmaakt overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen;

Dat bijgevolg het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen haar beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet geschied is;

Dat dit niet geschied is, minstens op een zeer gebrekkige wijze, moge ondermeer blijken uit de hierna (1.2) opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

Dat meer in het bijzonder de verplichting tot motivering van haar beslissingen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaald werd in artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, "B.S.", 31 december 1980.

Dat het betreffende artikel in punt 4, tweede lid bepaalt dat 'De beslissingen tot weigering van de erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling, zomede deze tot intrekking van die hoedanigheid worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.'

Dat de bestreden beslissing dit principe schendt, niet alleen voor wat betreft de voorwaarden dat de beslissing met redenen omkleed moet zijn, maar eveneens voor wat betreft de voorwaarde dat de omstandigheden van de zaak dienen vermeld te worden.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van rechtelijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, "Pas.", 1932, 1, 166);

Dat naar analogie kan besloten worden dat indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot het gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig heeft onderzocht en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu enerzijds sprake is van een onjuiste en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden;

1.2. Betreffende de vermeende tegenstelling in de verklaringen van verzoekster in de verschillende beslissingen;

Dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich baseert op een aantal verschillen tussen de verschillende verhoren,

Dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hieruit in de bestreden beslissing afleidt dat de asielaanvraag van verzoekster bedrieglijk is;

Dat dit een zeer verregaande en niet gefundeerde stelling is;

Dat men immers het interview van verzoekster naar aanleiding van haar asielaanvraag voor de dienst Vreemdelingenzaken enerzijds vergelijkt met het interview dat verzoekster heeft afgelegd voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

Dat er natuurlijk verschillen tussen deze verschillende interviews bestaan nu verzoekster immers dringend beroep tegen de eerste beslissing heeft aangetekend, net omdat zij het niet eens was met de inhoud van de bestreden beslissing en uit de bestreden beslissing kon afgeleid worden dat men het asielrelaas van verzoekster niet goed had onderzocht, minstens de inhoud van het verhaal van verzoekster zoals zij dit heeft willen verklaren minstens onvolledig heeft genoteerd;

Dat het dan ook niet verwonderlijk is dat verzoekster thans wordt verweten dat zij een aantal zaken niet heeft vermeld tijdens het eerste interview;

Dat het louter opsommen van een aantal op het eerste zicht lijkende tegenstellingen niet zondermeer tot de besluitvorming kan leiden dat men in casu te maken heeft met een 'bedrieglijke aanvraag';

Dat de argumentatie van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook niet ernstig te noemen is;

Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkbaar zelfs niet de moeite genomen heeft om het verhoor van de aanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken te onderzoeken;

Dat zulks duidelijk blijkt uit :

1. Het gegeven dat de vermeldingen waaraan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vergelijkt, letterlijk zijn overgenomen uit de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken waartegen juist beroep was aangetekend;

Dat het niet kan dat een beroepsinstantie zich beperkt tot het vergelijken van de verklaringen zoals deze afgelegd werden tijdens haar eigen verhoor met de resultaten van de eerste procedure;

Dat minstens een degelijk vergelijk en/of onderzoek waarom er verschillen zijn zich opdringt;

Dat er eigenlijk geen beroepsprocedure is geweest;

2. Dat het ondermeer uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat er geen duidelijk onderzoek is geschied naar het verloop van de eerste procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men zich voor de huidige beslissing slechts gebaseerd heeft op de bewoordingen van de bestreden eerste beslissing zelf en geenszins het dossier zelf;

Dat immers daar waar men bij de weergave van wat door verzoekster is gezegd tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen men steeds verwijst naar het verhoorverslag-,

Dat men anderzijds als men weergeeft naar wat verzoekster heeft beweerd voor de Dienst Vreemdelingenzaken dient niet doet;

Dat het beroepsinstantie betaamt om het volledige dossier na te zien en niet slechts de bestreden beslissing;

Dat het eerste en enige het middel van verzoekster dan ook ernstig is;

2.2. Besluit.

Dat de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook ten gronde dient vernietigd te worden wegens het feit dat zij niet met reden omkleed en de omstandigheden van de zaak niet, minstens gebrekkig werden weergegeven overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen en art. 5716, 04, tweede lid van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet);

Dat immers de opgeworpen argumenten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen getuigen van een niet grondig onderzocht hebben van de gegevens van het dossier alsmede de verklaringen en voorgebrachte stukken door verzoekster;

Dat daarenboven, zoals verzoekster hiervoor heeft aangetoond geen rekening werd gehouden met al de feiten van de zaak;

Dat om deze redenen dan ook de bestreden beslissing ten gronde dient vernietigd te worden zodat uit het grondige onderzoek ten gronde duidelijk zou kunnen blijken dat verzoekster wel degelijk redenen heeft om politiek asiel aan te vragen overeenkomstig de Conventie van Genève en dat verzoekster thans om de nietigverklaring verzoekt wegens het aanwezig zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;"

Overwegende dat de Commissaris-generaal kan besluiten dat een asielaanvraag vreemd is aan de Conventie van Genève indien hij oordeelt dat de asielaanvraag bedrieglijk is; dat, teneinde de geloofwaardigheid van een voorliggende asielaanvraag na te gaan, hij gerechtigd is de verschillende door de aanvrager afgelegde verklaringen met elkaar te vergelijken; dat in voorliggend geval, de Commissaris-generaal tot een zulke bevinding is gekomen op basis van een aantal vaststellingen, zoals het feit dat verzoekster het weinig aannemelijk kon maken actief lid te zijn geweest van het SCYL, en een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnen; dat in het middel geen enkele poging wordt ondernomen om deze vaststellingen in concreto te weerleggen, noch om aan te tonen dat het oordeel van de Commissaris-generaal kennelijk onredelijk zou zijn; dat van een asielzoeker die opkomt tegen de beslissing in dewelke zijn aanvraag als bedrieglijk werd bestempeld, ten minste kan verwacht worden dat hij aanduidt waar en op welke wijze een beoordelingsfout werd gemaakt, of dat de gedane vaststellingen onjuist zouden zijn; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een oktober tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.